οι κώδικες της νύκτας

Απόπειρα ζωής

Τα χέρια της Σάρας, ήταν σκληρά. / Η Σάρα, δουλεύει, η Σάρα κουράζεται / Τα χέρια της ήταν σκληρά / και το βλέμμα τόσο ήπιο! / Το πανηγύρι μας κορόιδευε. / Οι μαντράχαλοι με τα ανοικτά πουκάμισα / τα μακριά δεμένα μαλιά και τις μάσκες, / ήθελαν να μας γαμήσουν. / Το πανηγύρι μας κοίταξε ειρωνικά. / Τι γύρευα εγώ εκεί αόρατη, / με τις σκληρές παλάμες; / Τι γύρευε η Σάρα εκεί; / Ο διπλανός μου, / φιλιόταν άγρια με την πρώτη γκόμενα, / που ξέβγαλε. / Η Σάρα έφυγε! Έμεινα εγώ. / Κοίταξα τις παλάμες μου. / Πρόσωπα. / Τα πρόσωπα που βλέπω / στις δισκοθήκες και στις μπυραρίες, / ήταν εκεί ξανά. / Με είδαν και τους είδα. / Με προσπέρασαν, τους προσπέρασα / Με αναγνώρισαν, τους αναγνώρισα. / Με προσπέρασαν. / Η Σάρα έφυγε νωρίς! Έμεινα εγώ, / να κοιτάζω τις παλάμες μου. / Το πανηγύρι τέλειωνε και απόψε. / Έφευγα… / Στο βάθος της θάλασσας, / ένα φως που προδώνει τη νύχτα. / Η κάμαρα μου είναι κλειστή. / Πάλι μου γλύστρισες / και χάθηκες στα κύμματα. / Ο Αντώνης με ρώτησε: / «Θυμάσαι τον Ανθούλη;» / Του πήρα το χέρι. / Οι παλάμες του ήταν σκληρές, / ο Ανθούλης είναι νεκρός, / κι’ αυτός μαστουρωμένος, χαμένος, / επιμένει να ζει χωρίς να ζει, / με δικαιολογία ένα φάντασμα. / Έφυγα. / Το πανηγύρι τέλειωσε γ' απόψε. / Αύριο πάλι, / αν θα έρθει το αύριο. / Εφυγα πικραμένη, / και οι παλάμες μου, πολύ σκληρές. / Το φως στο βάθος της θάλασσας, / είναι απόπειρα ζωής.

Stella

Περιμένουμε σε άκρες φωτισμένων δρόμων / εγκαταλειμμένοι σε δωμάτια σκέψης / αφανείς παρατηρητές πτώσεων και γεγονότων / παρατηρώντας περιμένουμε υποσχέσεις συμβιβασμού / και εκρήξεις αποτελεσμάτων, ευθείας, και επαγγελματισμού.

Ορθωνόμαστε κάθε φορά διορθώνοντας αιτήσεις / Ο εαυτός μας ζητά κάθε τόσο αυτοέλεγχο, / Πειθαρχεία, υπομονή, σε στάσεις αναμονής. / Ευχόμαστε ότι καλύτερο σε μάταια όνειρα. / Ευχόμαστε ζωή στο θάνατο μας τον υπερήφανο.

Καρέκλες, θέσεις, κλειδιά τοποθετημένα εδώ και χρόνια / από πανάρχαια μυαλά σαπίλας, κατεστημένου και χάους. / Αναδυόμαστε από κουφές πόρτες, μπροστά από κάποιους / σαν αυτούς, κάθε στιγμή πως είμαστε ο χρόνος τους.

Χωρίς θύματα αλίμονο στο δολοφόνο / αλίμονο στις διαθέσεις του, και στο χαμένο του χρόνο. / Χρειαζόμαστε, μέσα σ' αυτό το αποχωρητήριο του κράτους. / Χρειάζονται θύματα, για κάθε διαθέσιμο Δολοφόνο / και μεις μόνο, περιμένουμε τη σειρά μας.

Hair

Περπατώντας στο γεφύρι του πεπρωμένου / σ’ αντάμωσα χελιδόνι μου κι ήρθε με μιας / η Άνοιξη στο βροχερό ουρανό μου… / Έρχομαι και φεύγω, πάντα όμως μένω, / γράφοντας ευαίσθητα ηλίθια ρομαντικά στιχάκια / ένα σκαλί πριν την άβυσσο της μοναξιάς… / Που λες, στο γεφύρι του πεπρωμένου / σ’ αντάμωσα χελιδόνι μου κι’ άφησα το / βλέμμα μου σε σένα προχωρώντας και στο κενό / μιας σανίδας που έλειπε βρέθηκα να αιωρούμαι… / Γεράκια περιτριγυρίζουν το κορμί μου / κι αρχίζω να γελάω καθώς διαβάζω τι γράφω / ακούγοντας τη μουσική της ψυχής μου, / την επιθυμία

μου να δω το πρόσωπο της αγάπης μου / και στα χέρια μου σφικτά να το κρατήσω, να το φιλήσω / και τη ζωντάνια του να απορροφήσω / έστω για μια στιγμή... / Αιωρούμαι λοιπόν και τα όρνεα απειλούν / τα σωθικά μου να κατασπαράξουν / κρύβομαι στη νοσταλγία κι αυτός / βγαίνει από το στήθος με ορμή / και τα τρέπει σε φυγή ... / Έρχομαι αγαπημένη...

Mamblie

Σαν σε χτυπάει κάνα αστέρι κατακούτελα / οι ταυτότητες η μια μετά την άλλη μέσω σου / θ' αλλάξουν και μανιώδης τρέλα στο συνεπαρμό / της καταστροφής θα σε εκμηδενίσει. Αγνώριστη / συμπεριφορά κάθε προσδιορισμό θα σου εξαφανίσει / σ' απεριόριστα καλούπια. Οι αρχές σου θα τελειώνουνε / στα άκρα ενώ αυτοί θα ψάχνουν να σε βρουν / να σε εκδικηθούν με κίνητρα τον εγωισμό, / την ηθική και άλλες μπούρδες συμφεροντολογικές. / Εσύ ήδη είχες φύγει ... ήδη είχες πεθάνει... / είχες ήδη ζήσει το απόλυτο...

Mamblie

ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ

Νύκτωσε. Η παλιά γειτονιά εκεί όπου η θεοσεβούμενη Ελένη Παλαιολογίνα ολοκληρώνει τις αποκρυφιστικές ορμές της και σμίγει με τον Άγιο Ανδρέα, παίρνει το χρώμα της νύκτας, χρώμα δοσμένο από τα φώτα των πασάλλων της ηλεκτρικής και των σπιτιών... δοσμένο από την πανσέλληνο της δέκατης μέρας του Οκτώβρη... Πλακόστρωτα σκαλιά, κρασοβάρελλο αδειανό, ξύλινη καρέκλα κι εγώ κάτι να γράφω. Παραπάνω ένας μαυραγορίτης γέρος που το δρόμο έξω από το μαγαζάκι του σκουπίζει... Περίμετρος ματιού, κορνίζα για τη φωτογραφία που χωρίς καθρέφτη κρέμμεται στο στερεότυπο σκηνικό της εκθεσιακής μας πόλης.

Πολλοί επισκέπτες και μελετητές αμφισβητούν τη γνησιότητα του πίνακα. Λένε πως κάτι λείπει και δεν είναι αυθεντικός... Φέρνουν παλιά φωτογραφία και πράγματι κάτι λείπει. Λείπει ο γέρος που κοιμόταν στη βιτρίνα του μαγαζιού του πάντα στην ίδια καρέκλα με τα φώτα αναμμένα, με την τηλεόραση να παίζει, περιτριγυρισμένος από μπιτόνια με βεντζίνα ... βίδες... κατσαβίδια... ποδήλατα... και κάθε λογής εξάρτημα τους... Ο Γέρο Κολλητήρης ο Μαυραγορίτης ποδηλατάς που σε πιο παλιά φωτογραφία διακρίνεται ανάμεσα σε παρόμοιο περιβάλλον σε παρακάτω μαγαζί γωνιακό να πίνει τον καφέ του συντροφιά με παράγοντες του Ακέλ αριστεράς της τότε εποχής. Στον τοίχο μπορείς να τον ξεχωρίσεις παιδαρέλλι ακόμα με κοντοπαντέλονο στο μαγαζί ανάμεσα στα προηγούμενα δυο - το πρώτο του μαγαζί που ποτέ δεν έγινε δικό του - τυπωμένο σε κιτρινισμένη φωτογραφία... Ο Γέρο Κολλητήρης ο πρώτος αμαξάς που έγινε ταξιτζής και στα γεράματα του πίστευε πως ήταν ασυγχώρητος, παλιάνθρωπος.

Σβήνει η στιγμή και σε φωτογραφία σημερινή της Δέκατης πέμπτης μέρας του Οκτώβρη... πλακόστρωτα σκαλιά, κρασοβάρελλο αδειανό, ξύλινη καρέκλα κι εγώ κάτι να γράφω, παραπάνω ένας μαυραγορίτης γέροςπου το δρόμο έξω από το μαγαζάκι του σκουπίζει. Βιτρίνα μαγαζιού με τα φώτα σβησμένα. Μαύρο παννί με αρχικά M.N.K. στη θέση του Γέρο Κολλητήρη που στις φωτογραφίες των τελευταίων εβδομηνταέξι χρόνων ήταν πάντα εδώ ...

M

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Τραίνο στην πόλη - Τεύχος 10, Δεκαετία 1990-1999, 1993, Λεμεσός, Ποίηση

From:
https://movementsarchive.org/ - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_10:poems

Last update: **2025/07/15 13:46**